

**EUROPOS TARYBA
EUROPOS ŽMOGAUS TEISIŲ TEISMAS**

ANTRASIS SKYRIUS

BYLA VORONA IR VORONOV prieš LIETUVĄ

(Pareiškimo Nr. 22906/04)

SPRENDIMAS

STRASBŪRAS

2009 m. liepos 7 d.

GALUTINIS

2009 m. spalio 7 d.

Šiame sprendime gali būti daromi redakcinio pobūdžio pataisymai.

SPRENDIMAS VORONA IR VORONOV PRIEŠ LIETUVĄ

Byloje Vorona ir Voronov prieš Lietuvą

Europos Žmogaus Teisių Teismas (Antrasis skyrius), posėdžiaujant kolegijai, sudarytai iš:

pirmininkės Françoise Tulkens,

teisėjų Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutės Jočienės,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria

ir *skyriaus kanclerio pavaduotojos* Françoise Elens-Passos,

po svarstymo uždaramame posėdyje 2009 m. birželio 16 d.

skelbia tą dieną priimtą sprendimą:

PROCESAS

1. Bylą prieš Lietuvos Respubliką pradėjo du Lietuvos Respublikos piliečiai (pareiškėjai), kurie 2004 m. birželio 2 d. Teismui pateikė pareiškimą (Nr. 22906/04) pagal Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (Konvencija) 34 straipsnį.

2. Pareiškėjams atstovavo Klaipėdoje praktikuojantis advokatas Leonidas Zubanovas. Lietuvos Respublikos Vyriausybei (Vyriausybė) atstovavo jos atstovė E. Baltutytė.

3. 2006 m. gegužės 11 d. Teismas nusprendė perduoti pareiškimą Vyriausybei. Taip pat buvo nutarta spręsti pareiškimo priimtimumo ir esmės klausimus kartu (29 straipsnio 3 dalis).

FAKTAI

BYLOS APLINKYBĖS

4. Pirmasis pareiškėjas Aleksandr Voronov gimė 1958 m. Antrasis pareiškėjas Sergej Vorona gimė 1966 m. Abu jie gyvena Klaipėdoje.

5. 1993 m. gruodžio 3 d. pareiškėjai sudarė sutartis su Klaipėdos miesto savivaldybe¹, pagal kurias jie turėjo įsigyti butus pastate, kurio statybą vietos savivaldos institucijos buvo įsipareigojusios užbaigti iki 1994 m. gegužės 1 d. Pareiškėjai apsiėmė padengti statybos išlaidas, sumokėdami sutartyse nurodytas sumas. Atitinkamus įnašus jie sumokėjo iki sutartyse nurodytos datos.

6. 1994 m. liepos 25 d. pareiškėjai pateikė civilinį ieškinį, kuriame nurodė, kad vietos savivaldos institucijos laiku neužbaigė statybos. Jie prašė įpareigoti atsakovą užbaigti darbus ir išduoti dokumentus, suteikiančius teisę įregistruoti butus jų nuosavybe. 1994 m. spalio 20 d. baigus statybos darbus, pareiškėjai atsiėmė ieškinį.

7. Klaipėdos miesto savivaldybė pateikė priešieškinį, kuriame prašė pripažinti negaliojančiomis su pareiškėjais sudarytas sutartis ir teigė, kad jos administracinis padalinys pagal kompetenciją negalėjo sudaryti sutarčių su pareiškėjais ir kad statybos išlaidos buvo neteislingai įvertintos. Vietos savivaldos institucijos neprašė restitucijos, tačiau teigė, kad pareiškėjai turėtų padengti papildomas statybos išlaidas.

8. 1995 m. spalio 11 d. Klaipėdos miesto apylinkės teismas atmetė pareiškėjų ieškinį.

¹ Šioje civilinėje byloje Klaipėdos miesto savivaldybė buvo Klaipėdos miesto valdybos kapitalinės statybos ir remonto skyriaus, vėliau – Projektų įgyvendinimo skyriaus, su kuriuo pareiškėjai 1993 m. buvo sudarę sutartis, ir kuris buvo likviduotas, teisių pėrėmėja. Todėl atsakovas tekste bus įvardijamas kaip Klaipėdos miesto savivaldybė. – *vert. past.*

SPRENDIMAS VORONA IR VORONOV PRIEŠ LIETUVĄ

9. 1995 m. gruodžio 7 d. Klaipėdos apygardos teismas panaikino sprendimą ir perdavė bylą nagrinėti iš naujo. Teismas pažymėjo, kad žemesnės instancijos teismas į posėdžius kvietė ne visas bylos šalis ir kad ne visos bylai svarbios aplinkybės buvo tinkamai nustatytos.

10. 1997 m. rugpjūčio 1 d. teismas paskyrė ekspertizę (dokumentinę reviziją) dėl savivaldybės veiksmų priimant iš pareiškėjų piniginius įnašus už butų statybą.

11. 2000 m. balandžio 6 d. vienas iš pareiškėjų kreipėsi į Klaipėdos miesto apylinkės teismą, prašydamas paraginti ekspertus greičiau užbaigti tyrimą ir pateikti savo išvadas.

12. Ekspertizė buvo baigta 2000 m. rugsėjo 20 d. Kitas teismo posėdis įvyko 2001 m. vasario 13 d.

13. 2003 m. vasario 11 d. Klaipėdos miesto apylinkės teismas iš dalies patenkino vietos savivaldos institucijų priešieškinius. Pareiškėjai buvo įpareigoti padengti papildomas statybos išlaidas. Klaipėdos miesto savivaldybė buvo įpareigota po apmokėjimo išduoti pareiškėjams dokumentus, suteikiančius teisę įregistruoti butus kaip jų nuosavybę.

14. 2003 m. gegužės 22 d. Klaipėdos apygardos teismas iš dalies pakeitė sprendimą.

15. 2003 m. gruodžio 10 d. Aukščiausiasis Teismas pakeitė žemesnių instancijų teismų sprendimus ir visiškai patenkino pareiškėjų reikalavimus. Teismas nustatė, jog Klaipėdos miesto savivaldybė neturėjo teisės reikalauti, kad pareiškėjai padengtų papildomas išlaidas, ir įpareigojo vykdyti sutartį bei išduoti pareiškėjams dokumentus butų įregistravimui nuosavybės teise jų vardu.

16. 2003 m. gruodžio 31 d. ir 2004 m. sausio 13 d. Klaipėdos miesto savivaldybė išdavė dokumentus, patvirtinančius, kad pareiškėjai sumokėjo visą sumą už butus, pastatytus pagal 1993 m. gruodžio 3 d. sudarytą sutartį.

17. 2004 m. sausio 19 d. ir vasario 13 d. pareiškėjai įregistravo savo nuosavybės teises į butus ir pagal vidaus teisę tapo jų savininkais.

II. BYLAI REIKŠMINGA VIDAUS TEISĖ IR PRAKTIKA

18. Iki 2001 m. liepos 1 d. galiojusio Civilinio kodekso 149 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta, kad turto įgijėjui pagal sutartį nuosavybės teisė atsiranda nuo daikto perdavimo momento, jeigu ko kita nenumato įstatymas. Sutartis, kuria buvo perleidžiamas nekilnojamas turtas, turėjo būti registruojama Nekilnojamojo turto registre, ir registracijos momentas buvo laikomas įgijėjo nuosavybės teisės įgijimo momentu.

19. 2001 m. liepos 1 d. įsigaliojusio Civilinio kodekso 6.246 straipsnyje numatyta, kad civilinė atsakomybė atsiranda neįvykdžius įstatymuose nustatytos pareigos arba pažeidus bendro pobūdžio pareigą elgtis atidžiai ir rūpestingai. Kitos reikšmingos vidaus teisės nuostatos, susijusios su vidaus priemonėmis dėl per ilgą civilinio proceso trukmės, pateikiamos sprendime byloje *Četvertakas ir kiti prieš Lietuvą* (no. 16013/02, §§ 21–22, 2009-01-20).

TEISĖ

I. DĖL KONVENCIJOS 6 STRAIPSNIO 1 DALIES PAŽEIDIMO

20. Pareiškėjai skundėsi, kad civilinio proceso trukmė neatitiko „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimo, įtvirtinto Konvencijos 6 straipsnio 1 dalyje, kurioje numatyta:

„Kai yra sprendžiamas tam tikro asmens civilinio pobūdžio teisių ir pareigų <...> klausimas, toks asmuo turi teisę, kad bylą per įmanomai trumpiausią laiką <...> išnagrinėtų <...> teismas.“

A. Priimtinas

1. Šalių pareiškimai

21. Vyriausybė tvirtino, kad pareiškėjai nepanaudojo visų veiksmingų vidaus teisinės gynybos priemonių, kadangi nesikreipė į vidaus teismus su prašymu priteisti dėl civilinio proceso trukmės patirtos žalos atlyginimą pagal Civilinio kodekso 6.246 ir 6.272 straipsnius. Remdamasi Konstitucinio Teismo 2006 m. rugpjūčio 19 d. nutarimu, Vyriausybė taip pat teigė, jog net tariant, kad atitinkamas žalos atlyginimas nebuvo nurodytas jokiam teisės akte, pareiškėjai galėjo reikalauti žalos atlyginimo tiesiogiai remdamiesi Konstitucija. Be to, atsižvelgiant į tai, kad Konvencija yra tiesiogiai taikomas teisės aktas ir turi viršenybę prieš Lietuvos įstatymus, pareiškėjai galėjo ja remtis vidaus teismuose, skųsdamiesi dėl neteisėto valstybės institucijų neveikimo ir reikalaudami žalos atlyginimo. Galiausiai Vyriausybė laikėsi nuomonės, kad civilinės bylos nagrinėjimo trukmė atitiko „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimą, todėl skundas yra aiškiai nepagrįstas.

22. Pareiškėjai ginčijo šiuos teiginius.

2. Teismas

23. Pasisakydamas dėl Vyriausybės argumentų dėl vidaus teisinės gynybos priemonių panaudojimo, Teismas remiasi savo išvada, padaryta byloje *Baškienė prieš Lietuvą* (no. 11529/04, §§ 68–72, 2007-07-24), kurioje jis nusprendė, kad tokio pobūdžio aplinkybėmis ieškinys dėl žalos atlyginimo pagal Civilinio kodekso 6.272 straipsnį neatitinka „veiksmingumo“ kriterijaus. Teismas šiuo atžvilgiu nemato priežasčių nukrypti nuo savo esamos praktikos. Teismas lieka neįtikintas, jog galimybė reikalauti žalos atlyginimo už pernelyg ilgą proceso trukmę pagal Civilinio kodekso 6.272 straipsnį pareiškimo pateikimo metu jau buvo įgijusi pakankamą teisinį tikrumą, kad būtų privaloma ja pasinaudoti pagal Konvencijos 35 straipsnio 1 dalį.

24. Be to, nors Vyriausybė teigė, kad pareiškėjai galėjo pareikšti ieškinį remdamiesi Civilinio kodekso 6.246 straipsniu ar Konstitucija, ji nepateikė jokių įrodymų, kad parodytų, jog tokia priemonė galėjo pagrįstai būti sėkminga, ypač iki Konstituciniam Teismui priimant 2006 m. rugpjūčio 19 d. nutarimą. Vyriausybė Teismui nepateikė ir jokių praktikos pavyzdžių, patvirtinančių, kad pareiškėjai būtų galėję veiksmingai remtis Konvencija vidaus teismuose.

25. Todėl Vyriausybės išankstinis prieštaravimas dėl vidaus gynybos priemonių nepanaudojimo turi būti atmestas.

26. Teismas taip pat mano, kad šis skundas nėra aiškiai nepagrįstas Konvencijos 35 straipsnio 3 dalies požiūriu. Teismas pažymi, kad jis nėra nepriimtinas jokiais kitais pagrindais, todėl privalo būti pripažintas priimtiniu.

B. Esmė

27. Dėl nagrinėtino laikotarpio Teismas nurodo, kad civilinis procesas buvo pradėtas 1994 m. liepos 18 d., tačiau šioje byloje nagrinėtinas laikotarpis prasidėjo tik 1995 m. birželio 20 d., kai Lietuvoje buvo pripažinta ir įsigaliojo individualios peticijos teisė, o baigėsi 2003 m. gruodžio 10 d., kai Aukščiausiasis Teismas priėmė nutartį. Taigi nagrinėtinas laikotarpis truko beveik aštuonerius su puse metų trijose teismų instancijose. Vis dėlto, vertindamas proceso trukmės pagrįstumą, Teismas taip pat atsižvelgia į tai, kad iki Lietuvoje įsigaliojant Konvencijai procesas jau tęsėsi maždaug metus.

28. Teismas pakartoja, kad proceso trukmės pagrįstumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į bylos aplinkybes ir šiuos kriterijus: bylos sudėtingumą, pareiškėjo bei kompetentingų institucijų

SPRENDIMAS VORONA IR VORONOV PRIEŠ LIETUVĄ

elgesį ir į tai, dėl kokių pareiškėjų teisių kilo ginčas (žr., be daugelio kitų, sprendimą byloje *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

29. Teismas dažnai nustatydavo Konvencijos 6 straipsnio 1 dalies pažeidimus bylose, kuriose buvo keliami panašūs klausimai, kaip ir šioje byloje (žr. *Krzewski v. Poland*, no. 11700/04, 2008-12-02).

30. Šioje byloje Teismas nemano, kad procesas buvo ypač sudėtingas ar kad pareiškėjų elgesys turėjo įtakos proceso trukmei. Teismas taip pat pažymi, kad procesas buvo labai vilkinamas dėl vidaus institucijų klaidų ir inertiškumo. Antai 1995 m. gruodžio 7 d. Klaipėdos apygardos teismas grąžino bylą nagrinėti iš naujo, kadangi žemesnės instancijos teismas į posėdžius kvietė ne visas proceso šalis ir ne visos bylos aplinkybės buvo tinkamai nustatytos bei įvertintos (žr. 9 punktą pirmiau). Teismas negali neatsižvelgti ir į tai, kad ekspertai užtruko ilgiau nei trejus metus, kol pateikė savo išvadas (žr. §§ 10–12 punktus pirmiau).

31. Atsižvelgdamas į savo praktikoje suformuluotus kriterijus ir į bylos aplinkybes, Teismas mano, kad skundžiamo proceso trukmė buvo per ilga ir neatitiko „įmanomai trumpiausio laiko“ reikalavimo, todėl buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis.

II. DĖL KONVENCIJOS 1 PROTOKOLO 1 STRAIPSNIO PAŽEIDIMO

32. Savo pirminiame pareiškime, pateiktame 2004 m. birželio 2 d., pareiškėjai taip pat teigė, kad, ginčijamo civilinio proceso metu neturėdami dokumentų, patvirtinančių jų nuosavybės teises, jie negalėjo parduoti ar išnuomoti savo butų arba kitaip įgyvendinti nuosavybės teisių į juos. 2006 m. lapkričio 8 d., atsakydami į Vyriausybės pastabas dėl pareiškimo priimtumo ir esmės, pareiškėjai papildė šį skundą, teigdami, kad dėl proceso trukmės jie negalėjo naudotis nei savo butais, nei pinigais, kuriuos užmokėjo už butus. Pareiškėjai tvirtino, kad dėl skundžiamo proceso trukmės buvo pažeista jų teisė netrukdomiems naudotis savo nuosavybe, garantuojama 1 Protokolo 1 straipsnyje, kuriame numatyta:

Kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo turi teisę netrukdomas naudotis savo nuosavybe. Iš nieko negali būti atimta jo nuosavybė, išskyrus tuos atvejus, kai tai yra būtina visuomenės interesams ir tik įstatymo nustatytais sąlygomis bei vadovaujantis bendraisiais tarptautinės teisės principais.

Tačiau ankstesnės nuostatos jokiū būdu neriboja valstybės teisės taikyti tokius įstatymus, kokie, jos manymu, jai reikalingi, kad ji galėtų kontroliuoti nuosavybės naudojimą atsižvelgdama į bendrąjį interesą arba kad garantuotų mokesčių, kitų rinkliavų ar baudų mokėjimą.

33. Vyriausybė teigė, kad šis skundas yra nepriimtinas kaip nesuderinamas *ratione materiae*, kadangi civilinio proceso metu pareiškėjai nebuvo butų savininkai, nes jų nuosavybės teisės buvo pripažintos tik 2004 m. sausio 19 d. ir vasario 13 d., o civilinis procesas baigėsi 2003 m. gruodžio 10 d. Be to, Vyriausybė laikėsi nuomonės, kad net jeigu galima laikyti, jog buvo tam tikras pareiškėjų nuosavybės teisių ribojimas, jis buvo proporcingas, atsižvelgiant į bendrąjį interesą ginant visuomenės teisę būti užtikrintai, kad vietos valdžia elgėsi atsakingai ir neperžengdama savo įgaliojimų ribų.

34. Teismas pažymi, kad pagal Lietuvos teisę pareiškėjai iš tiesų tapo nuosavybės savininkais tik tai po to, kai pasibaigė civilinis procesas (žr. 17 punktą pirmiau). Taigi, Teismas sutinka su Vyriausybės prieštaravimu, kad pareiškėjai negali teigti, jog jų, kaip butų savininkų, nuosavybės teisės buvo pažeistos. Vis dėlto Teismas pažymi, kad pareiškėjų skundus galima suprasti ir kaip skundus dėl to, kad jie negalėjo naudotis savo nuosavybe – pinigais, sumokėtais už butus. Iš tiesų, pareiškėjai šį skundo aspektą aiškiai išdėstė atsakydami į Vyriausybės pastabas dėl priimtumo ir esmės, todėl pareiškėjų skundas patenka į Teismo kompetenciją *ratione materiae*.

SPRENDIMAS VORONA IR VORONOV PRIEŠ LIETUVĄ

35. Teismas taip pat pažymi, kad skundas dėl 1 Protokolo 1 straipsnio pažeidimo susijęs su jau nagrinėtu skundu dėl pernelyg ilgos proceso trukmės, todėl taip pat turi būti paskelbtas priimtinu.

36. Vis dėlto Teismas atkreipia dėmesį į tai, kad pareiškėjai įgijo nuosavybės teises į butus tik po atitinkamai vieno mėnesio ir dviejų mėnesių nuo ginčijamo civilinio proceso pabaigos. Tokiomis aplinkybėmis Teismas laiko, kad pripažinus pareiškėjų teises į bylos išnagrinėjimą per įmanomai trumpiausią laiką pažeidimą nekyla atskiras klausimas dėl esmės, susijęs su skundu dėl netrukdomo naudojimosi nuosavybe, ir kad skundas dėl ilgo proceso laikytinas apimančiu skundą dėl netrukdomo naudojimosi nuosavybe.

II. DĖL KITŲ KONVENCIJOS PAŽEIDIMŲ

37. Remdamiesi Konvencijos 6 straipsnio 1 dalimi, pareiškėjai taip pat skundėsi dėl vidaus teismų šališkumo ir dėl to, kad Klaipėdos apygardos teismas neatsižvelgė į svarbias bylos aplinkybes.

38. Pagal pareiškėjų pateiktą medžiagą Teismui neatrodo, kad Lietuvos teismų sprendimai yra šališki. Taigi, skundas dėl tariamo vidaus teismų šališkumo yra aiškiai nepagrįstas ir turi būti atmestas pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis.

39. Dėl antros skundo dalies paminėtina, kad 2003 m. gruodžio 10 d. Aukščiausiasis Teismas visiškai patenkino pareiškėjų reikalavimus dėl nuosavybės (žr. 15 punktą pirmiau), todėl pareiškėjai nebegali teigti esantys neteisingo teismo aukomis Konvencijos 34 straipsnio požiūriu, ir ši pareiškimo dalis turi būti atmesta kaip nesuderinama su Konvencijos nuostatomis *ratione personae* pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis.

40. Galiausiai pareiškėjai teigė, kad jų judėjimo laisvė buvo suvaržyta, nes jie negalėjo išvykti iš Lietuvos, neturėdami pase registracijos spaudo, patvirtinančio jų nuolatinę gyvenamąją vietą. Šiuo atžvilgiu pareiškėjai rėmėsi Konvencijos 4 Protokolo 2 straipsniu.

41. Atsižvelgdamas į šios bylos aplinkybes, Teismas pažymi, jog pareiškėjai nepateikė jokių įrodymų, kad jie kada nors bandė išvykti iš Lietuvos, kad jiems buvo trukdoma tai padaryti, nes jų pasuose nebuvo registracijos spaudo, ar kad jie būtų dėl to skundęsi Lietuvos institucijoms. Be to, civilinis procesas tęsėsi ilgiau nei aštuonerius metus ir galima preziumuoti, kad kol jis truko, pareiškėjai turėjo gyvenamąją vietą, kurią galėjo nurodyti, norėdami gauti reikiamą spaudą. Taigi, šis skundas yra aiškiai nepagrįstas ir privalo būti atmestas pagal Konvencijos 35 straipsnio 3 ir 4 dalis.

III. KONVENCIJOS 41 STRAIPSNIO TAIKYMAS

42. Konvencijos 41 straipsnyje numatyta:

„Jeigu Teismas nustato Konvencijos ar jos protokolų pažeidimą ir jeigu Aukštosios Susitariančiosios Šalies įstatymai leidžia tik iš dalies atlyginti pažeidimu padarytą žalą, tai prireikęs Teismas gali priteisti nukentėjusiajai šaliai teisingą atlyginimą.“

A. Žala

43. Kiekvienas pareiškėjas reikalavo po 100 000 eurų neturtinei žalai atlyginti.

44. Vyriausybė ginčijo šiuos reikalavimus kaip nepagrįstus ir pernelyg didelius.

45. Teismas mano, kad dėl pernelyg ilgo civilinio proceso pareiškėjai patyrė tam tikrą neturtinę žalą, kurią nepakankamai atlygina pažeidimo pripažinimas. Vadovaudamasis teisingumo pagrindais, Teismas šiuo pagrindu priteisia kiekvienam pareiškėjui po 3 000 eurų.

SPRENDIMAS VORONA IR VORONOV PRIEŠ LIETUVĄ

B. Kaštai ir išlaidos

46. Pirmasis pareiškėjas reikalavo 234 litų (apie 68 eurų) išlaidoms, patirtoms bylinėjantis Teisme, atlyginti. Antrasis pareiškėjas reikalavo 303,25 litų (apie 88 eurų).

47. Vyriausybė ginčijo šiuos reikalavimus.

48. Pagal Teismo praktiką pareiškėjas turi teisę į išlaidų atlyginimą tik tiek, kiek parodo, kad jos iš tikrųjų ir neišvengiamai buvo patirtos, o suma pagrįsta. Šioje byloje, atsižvelgdamas į pateiktus dokumentus ir išvardytus kriterijus, Teismas mano, kad pagrįsta visiškai patenkinti pareiškėjų reikalavimus.

C. Palūkanos nevykdant įsipareigojimų

49. Teismas mano, kad nevykdant įsipareigojimų palūkanos turi būti skaičiuojamos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą, pridedant 3 procentus.

DĖL ŠIŲ PRIEŽASČIŲ TEISMAS VIENBALSIAI

1. *Skelbia* priimtinais pareiškėjų skundus dėl pernelyg ilgos civilinio proceso trukmės ir negalėjimo naudotis nuosavybe;
2. *Skelbia* likusią pareiškimo dalį nepriimtina;
3. *Nusprendžia*, kad buvo pažeista Konvencijos 6 straipsnio 1 dalis;
4. *Nusprendžia*, kad nekyla atskiro klausimo dėl Konvencijos 1 Protokolo 1 straipsnio;
5. *Nusprendžia*,
 - (a) kad per tris mėnesius nuo tos dienos, kai šis sprendimas taps galutinis pagal Konvencijos 44 straipsnio 2 dalį, valstybė atsakovė privalo sumokėti šias sumas, kurios turi būti konvertuotos į valstybės atsakovės valiutą pagal sprendimo įvykdymo dieną taikomą kursą:
 - (i) po 3 000 (tris tūkstančius) eurų kiekvienam pareiškėjui neturtinei žalai atlyginti ir bet kokius mokesčius, kurie gali būti taikomi šiai sumai;
 - (ii) 68 (šešiasdešimt aštuonis) eurus kaštams ir išlaidoms atlyginti pirmajam pareiškėjui ir bet kokius mokesčius, kurie gali būti jam taikomi;
 - (iii) 88 (aštuoniasdešimt aštuonis) eurus kaštams ir išlaidoms atlyginti antrajam pareiškėjui ir bet kokius mokesčius, kurie gali būti jam taikomi;
 - (b) kad nuo minėto trijų mėnesių termino pasibaigimo iki sprendimo įvykdymo dienos per įsipareigojimų nevykdymo laiką nuo minėtų sumų turės būti mokamos paprastosios palūkanos pagal ribinę Europos centrinio banko skolinimo normą, pridedant 3 procentus;
6. *Atmeta* kitus pareiškėjų reikalavimus dėl teisingo atlyginimo.

Surašyta anglų kalba ir paskelbta raštu 2009 m. liepos 7 d., vadovaujantis Teismo reglamento 77 taisyklės 2 ir 3 dalimis.

Françoise Elens-Passos

Françoise Tulkens

Kanclerio pavaduotoja

Pirmininkė